

**MARIOARA NEDEA, GIURGIU
PREMIUL „AGATHA BACOVIA”**

Nu vine iarna

Nu vine iarna cu jăratec, cu turtă dulce și vin fiert.
Ci cu zăpadă, boturi umede de vulpi, mistreți și-un lup incert.
Aruncă vântu-n păr argint și scormone aricii-n lună
După o cloșcă cu trei pui și un cioban orfan în stână.
Vin sloiuri îmbrăcate-n alb ca ielele cu pielea nudă,
Și-n sânge umblă trei schiori amirosind a carne crudă.

Trosnesc în sobă lemne ude, uscat se tânguie un ram,
Filozofând, un câine latră la o gutuie de la geam.
Nu vine iarna cu povești, cu zmei, cu zâne dezmiardate.
Cu feți frumoși și babe cloaște uitate-n ladă și-ncuiate.
Ci cu nămeți și-nzăpezite, hoinare veverițe mov.
Și mă gândesc cu-nfrigurare la toți strigoii din alcov

Când triști, cocoșii roși în creste vor adormi cu glas sfârșit
Și nu voi ști că-i dimineață și că ninsoarea s-a oprit.
Târziu voi prinde în ferestre, toți fluturii ce-au hibernat
Pe-o pagină din manuscrisul unui poet imaginat!
Nu vine iarna cu jăratec, cu turtă dulce și cu vin,
Ci cu zăpezi, cu lupi și sănii, ca-ntr-un poem de Esenin.

Gânduri de toamnă

Gutuia suflă aur și abur peste geam.
Se-aude-o cioară parcă, sărind din ram în ram.

Și nucul o privește încercănat, cu silă,
Și-i zvârle din coroana-i un miez uscat, din milă.

Sub cerul vână sticla opaițelor roșii,
Îngheață în amurguri când ațipesc cocoșii.

În crame fierbe vinul, mai crapă câte-un zid...
Șopârta-și spală pielea solzoasă fără rid.

Trec păsări migratoare spre zări îndepărtate.
Te uiți la zborul clipei, la pleoapele-ți lăsate...

Îți numeri iarăși anii cusuți într-o batistă
Și-ți vezi într-o oglindă bătrâna față-ți tristă.

Deasupra ta e ploaia și-acoperișul nalt.
Tu din ulcior sorbi viață și-ți pari puțin... înalt.

Rescrii povestea vieții rămasă un tabu
(Nu mai veni iar toamnă, te du, te du, te du...)

Nu-i nimeni să te-asculte, doar liniștea și ploaia.
Se-ntunecă în oase, ce joasă e odaia!

Te arde-n palme sticla opaițelor roșii
Și-adormi spre dimineață, vââând, în gând, cocoșii.

Miroase-a somn, a iarnă și-a sare amăruie.
Scâncind, la o fereastră... se coace o gutuie!

Fatalitate

Cu pielea ta solzoasă aluneci iar în mine
Toți înecați lumii și-arată în oglinzi
Timide oase albe și-albastrul din retine.
Grăbește-te! La noapte, în palmă să îi prinzi.
Pășește luna plină tiptil, ca o pisică.
Îmi zgârie armura și oaza din ferești.
Sărută-mi lung călcâiul și ochii, gura mică,
Apoi te-ntoarce noaptea c-o sută de calești.

Să coborâm cu verde toți macii din câmpie.
De-atâta roșu-mi pare că-n jur e un măcel
De fluturi și de molii (aproape că-s o mie).
Și-o sută paisprezece i-am prins într-un cercel.
Din trei în trei cuvinte, se-adapă-n mine zorii.
E limpede ca ziua oceanul în străfund.
Strivesc un bob de rouă căci iar mă trec fiorii.
Și-ncet, ca o iscodă, în tine îți pătrund.

Tu mă primești c-un zâmbet de vultur orb și mut.
Eu rup fâșii din tine și-mi bandajez ideea.
Să prelungim secunda de febră și sărut,
Căci bate miezul nopții și iar voi fi... Medeea!